Elli Kiloluk Bir Hatıra

Muharrem BALCI, 18 Ekim 2026

Cevat Özkaya'nın aziz hatırasına

Unkapanı'nda başlardı bazen günümüz,
Eski Hal'den yüklenirdik patatesi, soğanı.
Elli kiloydu çuval, elli iki-elli dört biz,
Sırtımızda yükümüz, yüreğimizde yarını.

Süleymaniye yokuşu çık çık bitmezdi,
Laleli, Aksaray, Horhor'du durağımız.
Bir öğrenci evine ulaşınca çuvallar,
Bir lokma ekmekte birleşirdi dünyamız.

Gülerdik dostum, gençtik, umutluyduk,
Azla yetinmeyi, bölüşmeyi bilirdik.
Sırtımızda patates, cebimizde üç kuruş,
Bir koca geleceği omzumuzda taşırdık.

Kim derdi ki o yokuşların ardından,
Nice yıllar, nice mücadele geçecek?
O gün sırtımızda taşıdığımız çuvallar,
Yarın omuzlarımızda hak yüküne dönecek.

Otuz beş yıl hak peşinde yürüdük,
MAZLUMDER'de, nice zeminde buluştuk.
Haksızlığın karşısında sözümüzü söyledik,
İnsan onurunu korumaya çalıştık.

Sen hep güler yüzünle hatırlanacaksın,
Bir ihtiyaç duyana koşan adımlarınla.
Büyükle büyük, küçükle küçük olup
Gönüllere dokunan tavırlarınla.

Binlerce gence ağabey, yol gösteren,
Bir fikir sorana kapısını açan.
Bilgiyi insanlıkla birleştiren,
Gerçek bir entelektüel olarak kalan.

Cevat, kardeşten öte dostum benim,
Elli beş yılın şahidi şu yüreğim.
Bir çuval patatesle başlayan hatıra,
Bir ömre yayıldı, budur dileğim.

Şimdi o yokuşları tek başıma ansam,
Gözümde canlanır gençliğin günleri.
Bir yanımda dostluğun, bir yanımda emek,
İçimde hiç dinmeyen hatıra sesleri.

Rabbim rahmet etsin, yurdun cennet olsun,
Sevenlerin sabırla teselli bulsun.
Seninle bölüştüğüm o eski ekmek,
Ömrümün sonuna dek hatırımda dursun.

Unkapanı'ndan başlayan o yol,
Hâlâ yüreğimde uzanır dostum.
Birlikte çıktığımız yokuşlar bitmedi;
Ben seni her hatıramda yaşatırım.